

ДЖОН ЧИЙВЪР СРЕЩА

Превод от английски: Николай Попов, 1981

chitanka.info

За последен път видях баща си на централната гара. Бях гостувал на баба си в Адирондакските планини и отивах на една вила в Кейп, наета от мама. Писах на баща си, че ще имам в Ню Йорк час и половина престой между влаковете, и го молах да обядваме заедно. Секретарката му отговори, че той ще ме чака на обед пред информацията и точно в дванайсет часа го видях да си пробива път през навалищата. Бях го позабравил — майка ми се разведе преди три години и оттогава не бях го виждал, — но щом го зърнах, почувствах, че това е баща ми, моя плът и кръв, мое бъдеще и съдба. Знаех, че когато порасна, ще приличам на него. Ще трябва да замислям своите начинания в рамките на неговите възможности. Той беше едър, хубав човек и аз бях страшно щастлив, че отново го виждам. Потупа ме по гърба и стисна ръката ми.

— Здравей, Чарли — каза той. — Здравей, момчето ми. Искане ми се да те заведа в клуба, но той е далеч от тази гара и ако трябва да хванеш ранен влак, мисля, че е по-добре да хапнем някъде наблизо.

Той ме прегърна през рамото и аз вдъхнах миризмата на баща си, така както мама вдъхва роза. Лъхна ме богата смес от уиски, одеколон, вакса за обуца и вълнено бельо — миризма на зрял мъж. Надявах се, че някой ще ни види. Искане да се фотографираме. Да остане някакъв спомен от това, че сме били заедно.

Излязохме от гарата и тръгнахме по странична уличка към един ресторант. Беше още рано и вътре нямаше никой. Барманът се караше с момчето, което разнасяше стоката, а до кухненската врата стоеше някакъв много стар сервитьор с червено сако. Седнахме и баща ми високо го извика.

— Келнер! — каза му на немски той. — Гарсон! Камериер! Ей, вие!

Буйността му прозвуча неуместно в празния ресторант.

— Ще благоволите ли да ни обслужите? — провикна се той. — Бързо, бързо.

После баща ми плесна с ръце. Това привлече вниманието на сервитьора и той се затътри към нашата маса.

— На мен ли пляскахте? — попита той.

— Спокойно, спокойно, сомелие^[1] — каза баща ми. — Ако това не ще ви затрудни много... ако това няма да превиши и надхвърли вашето чувство за дълг, донесете ни два бийфийтър гибсън^[2].

— Не обичам да ми пляскат — каза келнерът.

— Трябваше да си донеса свирката — каза баща ми. — Аз имам една свирка, която чуват само ушите на старите келнери. Сега извадете малкото си бележниче и малкото си моливче и да видим дали ще можете да запишете правилно: два бийфийтър гибсън. Повтаряйте след мен: два бийфийтър гибсън.

— Мисля, че е най-добре да отидете другаде — каза тихо сервитьорът.

— Това — каза баща ми — е най-блестящото предложение, което някога съм чувал. Хайде, Чарли, да се махаме оттук.

Последвах баща си в друг ресторант. Този път не беше толкова буен. Донесоха коктейлите и той ме подложи на кръстосан разпит относно бейзболния сезон. После почука с ножа върху ръба на празната чаша и отново се развика:

— Гарсон! Келнер! Камериер! Ей, вие! Може ли да ви помолим да ни донесете още две от същото?

— Колко годишно е момчето? — попита сервитьорът.

— Това — каза баща ми — съвсем не влиза в мръсната ви работа.

— Съжалявам, сър — отвърна сервитьорът, — но не можем да поднесем на момчето втора чаша.

— Знаете ли, че имам една новина за вас — продължи баща ми. — Много интересна новина. Да не мислите, че това е единственият ресторант в Ню Йорк. На съседния ъгъл току-що са открили нов ресторант. Хайде, Чарли.

Той плати сметката и аз отново го последвах в друг ресторант. Тук сервитьорите носеха розови сака като ловджии. На стените висяха много конни принадлежности. Разположихме се и баща ми пак се развика:

— Магистре на хрътките! Викач или нещо подобно! Ние искаме една прощална чаша. Главно два бибсън гийфийтър.

— Два бибсън гийфийтър? — попита усмихнат сервитьорът.

— Ти много добре знаеш какво искам — каза ядосано баща ми. — Искам два бийфийтър гибсън, и по-пъргаво. Нещата са се променили в добрата стара Англия. Така казва моят приятел херцогът.

— Тук не е Англия — каза сервитьорът.

— Не спорете с мене — каза баща ми. — Правете, каквото ви казват. Да видим как е Англия с коктейлите!

— Просто исках да знаете къде се намирате — отговори сервитьорът.

— Ако има нещо, което не мога да понасям — каза баща ми, — това са нахалните слуги. Да вървим, Чарли.

Четвъртият ресторант се оказа италиански.

— Бонджорно — започна баща ми. — Пер фаворе, посиамо авере две коктейл американи, форти, форти. Молто джин, поко вермут.

— Не разбирам италиански — каза сервитьорът.

— Я не се преструвайте — каза баща ми. — Разбирате и аз много добре знам, че разбирате. Волиамо две коктейл американи. Субито.

Сервитьорът се отдалечи и прошепна нещо на шефа, който дойде до нашата маса и каза:

— Съжалявам, сър, но тази маса е заета.

— Добре — каза баща ми. — Намерете ни друга.

— Всички маси са заети — каза шефът.

— Ясно — каза баща ми. — Не желаете да бъдем ваши клиенти. Така ли? Тогава вървете по дяволите. Вада ал'инферно. Тук не е за нас, Чарли.

— Време е за влака — казах аз.

— Съжалявам, сине — каза баща ми. — Ужасно съжалявам.

Той ме прегърна и притисна до себе си.

— Ще те заведа до гарата. Ех, защо нямаше време да отидем до моя клуб!

— Нищо, татко — казах аз.

— Ще ти купя вестник — каза той. — Ще ти купя вестник, да четеш във влака.

Той отиде до вестникарската будка и каза:

— Любезни господине, бъдете така добър да ме ощастливите с един от вашите мръсни, нищо неструващи десетцентови следобедни вестници...

Продавачът му обърна гръб и се загледа в корицата на едно списание.

— Нима е голямо благоволение, любезни господине — продължи баща ми, — да ви помоля да ми продадете един от вашите отвратителни образци на жълтата преса?

— Трябва да вървя, татко — казах аз. — Закъснявам.

— Почакай само секунда, сине — каза той. — Почакай само секунда. Сега ще му дам да се разбере на този приятел.

— Сбогом, татко — извиках аз и заслизах по стълбите към влака. Това беше последният път, когато видях баща си.

[1] *Сомелие* (фр.) — барман в ресторант. — Б.пр. ↑

[2] *Бийфийтър гибсън* — коктейл от мартини с джин. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.